

krádež ze služeb svých propustiti, zvláště uváží-li se, že připojiti se k řízení trestnímu je po zákonu jejím právem, nikoli povinností. Také nemá vlivu na věc, že žalobkyně neuplatňovala krádež jako důvod pro okamžité rozvázání služebního poměru ihned v žalobě, nýbrž teprve v ústním jednání, protože byla k tomu dle §§ 179 a 235 odstavec čtvrtý c. ř. s. plně oprávněna.

Čís. 361.

Náhradní nárok proti železnici dle všeobecných předpisů občanského zákoníka o náhradě škody není s hlediska právoplatně rozsouzené rozepře totožným s nárokem z ručení železnic dle zákona ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák.

(Rozh. ze dne 8. ledna 1920, R I 461/19.)

Rozsudkem první stolice (zemský soud v Praze) ze dne 9. dubna 1918 zamítnuta žaloba Artura B-a, již domáhal se dle předpisů občanského zákoníka na dráze náhrady škody, ježto utrpěl úraz výbuchem třaskaviny v hořícím nádražním skladišti. Zamítnutí žaloby odůvodněno tím, že žalobce neprokázal zavinění žalovaného železničního eráru dle předpisů občanského zákoníka. Když pak rozsudkem odvolacího soudu ze dne 21. ledna 1919 bylo rozhodnuto v jiném sporu, zakládajícím se na téže nehodě, že výbuch třaskaviny v hořícím skladišti dráhy jest příhodou v dopravě, žaloval Artur B. znovu u obchodního soudu na základě zákona o ručení železnic ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák. Žalovaný erár vznesl námitku rozepře rozsouzené. **P r v ý s o u d** námitku zamítl z těchto **d ů v o d ů**: V tomto případě jest právoplatně rozhodnuto pouze o žalobcově nároku, pokud byl vznesen na základě předpisů občanského zákoníka. Nyní uplatňuje žalobce nárok z ručení dráhy dle zákona ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák., jeho nárok spočívá na ručení se zákona, kdežto v dřívějším sporu šlo o nárok na náhradu škody dle občanského zákoníka, to jest o ručení za vinu. **R e k u r s n í s o u d** námitce rozsouzené rozepře vyhověl a žalobu odmítl. **O d ů v o d ě n í**: Právě tak jako ve dřívějším sporu, jde i v této při o nárok na náhradu škody. Právním důvodem, z něhož žalobce v obojím případě odvozuje svůj nárok, jest tvrzená náhradní povinnost dráhy. Jsou tudíž totožnými jak okolnosti, na nichž nárok se zakládá, tak i právní důvod, z něhož jest nárok odvozován. Z toho, že žalobce v původním sporu odvozoval svůj nárok z ustanovení občanského zákoníka, kdežto v tomto sporu ze zákona o ručení železnic, nelze ještě vyvozovati, že by tu šlo o dva rozličné právní důvody. Žalobce není povinen, by uváděl v žalobě zákonná ustanovení, jež jeho žalobní nárok ospravedlňují, vývody takové do žaloby vůbec nepatří (§§ 78, 226 c. ř. s.). Lhostejno, že žalobce použil nesprávně zákonných ustanovení, uplatňoval prvotně svůj nárok na soudě, jenž byl nepřislušným rozhodovati o nárocích ze zvláštního zákona o ručení železnic. Mínil-li první soud, že právní důvod obou žalob není totožným ani z toho důvodu, poněvadž nárok na náhradu dle zákona o ručení železnic jest nárokem z ručení dráhy po samém zákonu, kdežto nárok na náhradu dle předpisů občanského zákoníka o náhradě škody opírá se o ručení za

vinu, jest názor ten potud mylným, že ručení za náhradu škody opírá se povždy o zákon a že i zákon o ručení železnic vychází ze zásady viny, již ovšem u dráhy předpokládá, a zbavuje pouze žalobce břemene důkazního o tom, že zavinění se stalo.

Nejvyšší soud obnovil usnesení první stolice.

O d ů v o d n ě n í :

Zákonodárný důvod účinků právomoci věcného rozhodnutí soudcovského jest ten, by právní záležitost, o které soud již jednou ve věci rozhodl, nebyla znova řešena ať týž ať jiným soudem. By tu byla rozsouzená rozepře, je třeba dvojího. Musí se jednati o týž nárok a mezi týmiž stranami. Že v tomto případě jest zde totožnost stran, jest samozřejmo. Ohledně nároku pokládá rekursní soud nárok vymáhaný žalobou, o niž tu jde, za totožný s nárokem, který uplatňoval žalobce žalobou podanou dne 27. listopadu 1917 u zemského soudu v Praze, jež však byla zamítnuta rozsudkem téhož soudu ze dne 9. dubna 1918. Nárok, jež činí si žalobce proti žalovanému, jest tehdy totožný, když spočívá na témže skutkovém a právním podkladě. V první řadě rozhoduje tedy totožnost skutkového podkladu, z kterého se nárok vyvozuje. I kdyby tu byl týž právní důvod, o který se žaloba opírá, nemůže býti řeči o totožnosti nároku, jsou-li tvrzeny jiné skutečnosti, z nichž se dovozuje. Žalobce ovšem i v první žalobě u zemského soudu domáhal se náhrady škody utrpěné úrazem, jako v této žalobě, avšak náhradní povinnost žalovaného eráru odvozoval z jiných skutečností, nežli činí v této žalobě. Pokud ovšem líčil svůj úraz a jeho následky, jest skutkový přednes jeho přirozeně týž. Tím však není ještě celý skutkový podklad jeho žaloby vyčerpán. V první žalobě u zemského soudu tvrdil, že úraz ten přivedila mu železniční správa svou vinou, pokud se týče nedbalostí svých zřízenců a uváděl v tom směru řadu skutkových okolností, z nichž zavinění to vyvozoval. Tyto skutečnosti, jimiž prokazoval žalobce zavinění dráhy, tvořily podstatnou část objektivního základu žalobního nároku první žaloby. Jelikož se mu však důkaz o těchto tvrzeních nezdařil a soud zavinění dráhy vyloučil, byl nárok jeho zamítnut. V nynější žalobě uplatňuje žalobce ovšem zase náhradní nárok ze svého úrazu, avšak povinnost k náhradě neopírá se o to, že jest tu zavinění dráhy, nýbrž tvrdí se odchýlně od žaloby první, že úraz, z kterého škoda vzešla, přiveděn byl příhodou v dopravě dráhy, za který železnice zodpovídá dle § 1 zákona o ručení železnic. Jako událost v dopravě uvádí se právě výbuch válců s kyselinou uhličitou, kteráž, ana se udála ve skladišti, musí dle žaloby za událost v dopravě býti považována. Okolnosti skutkové, že úraz přiveděn byl událostí v dopravě, v prvním sporu žalobce netvrdil a z ní také náhradní povinnost dráhy neodvozoval. Tehdy vyvozoval nárok z určitého zavinění, které bylo také předmětem prvního rozhodování. Jelikož nyní o tomto určitém zavinění dráhy jednati se nemá, nýbrž o tom, je-li tu žalobcem tvrzená událost v dopravě a zdali mu z ní úraz vzešel, nelze uznati, že by předmětem rozhodování byl nárok založený na témže skutkovém a právním podkladě a proto právem první soud usoudil, že není tu rozhodnuté rozepře a námitku toho obsahu žalovaným vznesenou zamítl.